

Sygnatura akt VI Ka 434/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **28 sierpnia 2015** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Marcin Mierz

Sędziowie SSO Arkadiusz Łata (spr.)

SSO Kazimierz Cieślowski

Protokolant Agata Lipke

przy udziale Bożeny Sosnowskiej

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 28 sierpnia 2015 r.

sprawy **A. K.** ur. (...) w R.,

syna J. i S.

oskarżonego z art. 244 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 2 lutego 2015 r. sygnatura akt II K 1006/14

na mocy art. 437 § 1 kpk, art. 624 § 1 kpk

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata K. C. kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych i sześćdziesiąt groszy) obejmującą kwotę 96,60 zł (dziewięćdziesiąt sześć złotych i sześćdziesiąt groszy) podatku VAT, tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;
3. zwalnia oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 434/15

UZASADNIENIE

Oskarżonemu A. K. zarzucono, że w dniu 14 czerwca 2014 r. w Z. przy ul. (...) wbrew orzeczonemu wyrokiem Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej – sygn. akt II K 587/09 zakazowi prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym obowiązującemu w okresie od 3 marca 2011 r. do 2 marca 2015 r. prowadził samochód nr rej. (...) marki F. (...) – tj. przestępstwo z art. 244 kk.

Sąd Rejonowy w Zabrzu, wyrokiem z dnia 2 lutego 2015 r. – sygn. akt II K 1006/14 orzekł, iż:

- 1) uznaje oskarżonego A. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu stanowiącego występki z art. 244 kk i za to z mocy powołanego przepisu skazuje go na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;
- 2) na mocy art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych, którymi obciąża Skarb Państwa.

Wyrok powyższy zaskarżony został w części dotyczącej orzeczenia o karze – na korzyść A. K. jego osobistą apelacją. Powoływał się w niej na swój stan zdrowia, w szczególności że pozostaje pod stałą opieką laryngologa, psychiatry i neurologa, na ciężkie warunki życiowe, jak również na fakt poddawania się rygorom wynikającym z dozoru kuratorskiego (jak należy się domyślać – stosowanego w innej sprawie) oraz stałe utrzymywanie kontaktów z kuratorem (vide: k-99). W uzupełniającym piśmie (vide: k-109) dodatkowo wywodził, że aktualny stan zdrowia nie pozwala mu na odbywanie kary pozbawienia wolności.

Ostatecznie oskarżony wystąpił o „rewizję wyroku”. Z kolei, obecny na rozprawie przed Sądem odwoławczym obrońca z urzędu wnosił o uchYLENIE wyroku i przekazanie sprawy do rozpoznania ponownego z uwagi na niesprecyzowane przezeń bliżej – „uchylenia proceduralne”, a „z ostrożności procesowej” popierając apelację A. K. – o orzeczenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Sąd Okręgowy stwierdził, co następuje.

Apelacja oskarżonego (z uwzględnieniem wniosków obrońcy) nie zasługuje na akceptację.

Na wstępie jednak trzeba podkreślić, iż Sąd I instancji prawidłowo przeprowadził postępowanie dowodowe i w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku dokonał trafnej analizy i oceny przeprowadzonego na rozprawie głównej materiału dowodowego. W świetle niekwestionowanych przez strony ustaleń faktycznych najmniejszych wątpliwości nie budziły okoliczności przedmiotowego zdarzenia, a także sprawstwo i wina A. K..

Oskarżony w pełni przyznał się do zarzucanego przestępstwa, a przyznanie to znalazło całkowite oparcie w zgromadzonych w sprawie dowodach. Dość powiedzieć, że wymieniony żadnych zarzutów pod adresem poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych nie czynił. Nie kwestionował ich też obrońca.

Również przyjęta przez Sąd merytoryczna kwalifikacja prawna czynu A. K. była prawidłowa. Sąd odwoławczy nie doszukał się przy tym, co się tyczyło kwestii natury proceduralnej jakichkolwiek takich uchybień, które mogłyby powodować konieczność uchYLENIA kontrolowanego orzeczenia i ponownego rozpoznawania sprawy przez Sąd jurysdykcyjny. Błędów w zakresie procedowania nie sygnalizował też w osobistej apelacji oskarżony, zaś stanowisko obrońcy wypowiedziane w instancji odwoławczej w obliczu wszystkiego powyższego i wobec ogólnikowości tezy adwokata (brak wszelkiej konkretyzacji) potraktować należało wyłącznie w kategoriach figury retorycznej.

Sąd Rejonowy prawidłowo też ustalił i ocenił okoliczności, jakie wpłynęły na rozmiar orzeczonej kary pozbawienia wolności, jak również na ustalenie negatywnej w odniesieniu do A. K. prognozy kryminologiczno-społecznej wykluczającej skorzystanie z dobrodziejstwa w postaci warunkowego zawieszenia wykonania tejże kary.

Zdecydowanie na niekorzyść oskarżonego przemawiał fakt, iż przedmiotowego przestępstwa dopuścił się on w otwartym, bieżącym okresie próby związanej z probacją wcześniejszej kary pozbawienia wolności wymierzonej prawomocnie wyrokiem Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 6 sierpnia 2010 r. – sygn. akt II K 587/09 za czyn z art. 178 a § 1 kk. Co więcej, miało to miejsce dosłownie 11 dni po zapadnięciu kolejnego wyroku skazującego za dwa dalsze występki – z art. 178 a § 4 kk i z art. 244 kk, a przed jego uprawomocnieniem się (wyrok Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 3 czerwca 2014 r. – sygn. akt II K 274/12), mocą którego orzeczono bezwzględną karę izolacyjną.

Postawa A. K. wprost dowodziła, iż uprzednie skazania, tak na kary typu wolnościowego, jak i na kary pozbawienia wolności podlegające efektywnemu wykonaniu nie wywarły na wymienionym najmniejszego pozytywnego skutku i w najmniejszym również stopniu nie wdrożyły go do przestrzegania obowiązującego porządku prawnego.

Aktualne przestępstwo oznaczało zatem, że oskarżony swego negatywistycznego nastawienia w tej mierze nie zmienił i pozostaje sprawcą niepoprawnym.

Wcześniejsza trzykrotna karalność była przeto istotną okolicznością obciążającą, zarówno gdy chodziło o określenie wysokości kary, a także wspomniane już prognozowanie.

W omówionych warunkach oskarżony nie dostarcza żadnych racjonalnie uzasadnionych gwarancji, że w przyszłości będzie już prawa przestrzegał, a zwłaszcza, że nie popełni dalszych przestępstw, zaś kara niepodlegająca wykonaniu wystarczy do osiągnięcia swoich celów. Spośród trzech dotychczasowych skazań, aż w dwóch przypadkach orzekano kary typu nieizolacyjnego.

Aż dwa razy A. K. uzyskiwał szanse na odmianę postawy życiowej, lecz z żadnej z nich nie skorzystał dopuszczając się obecnego – umyślnego przestępstwa i drastycznie nadużywając udzielonego mu wówczas „kredytu zaufania”.

Bezwzględna kara 8-iu miesięcy pozbawienia wolności (utrzymana mimo wszystko w dolnych granicach ustawowego zagrożenia przewidzianego sankcją przepisu art. 244 kk) jawi się tym samym jako kara w pełni zasłużona, bez cech rażącej i niewspółmiernej surowości.

Na korzyść oskarżonego przemawiało zaś zaledwie przyznanie się do postawionego mu zarzutu. Okoliczności tej nie należało jednak przeceniać, skoro sprawstwo A. K. było wręcz niezaprzeczalne. Przyznanie się w żaden sposób nie przeważało nad okolicznościami obciążającymi.

Najmniejszego wpływu na wysokość i charakter wymierzonej kary nie miały natomiast cytowane na wstępie okoliczności podnoszone przez samego oskarżonego. Mogą one odegrać jakiegokolwiek znaczenie jedynie w ewentualnym postępowaniu o odroczenie wykonania kary – już w wykonawczej fazie procesu karnego.

Wymierzona kara spełni zatem należycie swe cele zapobiegawcze, wychowawcze i w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Sąd Okręgowy uznając wyrok za słuszny utrzymał go tym samym w mocy.

O należnościach obrońcy z urzędu oraz o kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono jak w pkt. 2 i 3 wyroku niniejszego.